

Rallarvisa från Härnösands—Sollefteå järnvägsbyggnad år 1891.

Denna visa har sjungits vid de flesta järnvägsbyggnader i landet och hava melodierna varierat, ehuru tydligen alla hava haft sitt ursprung från "Lejonbruden". Texten är kanske alltför uppfylld av rallarlivets besvärligheter, ävenså är klandret på herrar och mäktige män litet olik t rallaren, men har visan tydligen slagit igenom i samband med arbetarrörelsens genombrott. Melodien är ju också något i stil med internationalen.

Samma visa har sedermera gått under beteckningen Karlstad—Munkfors. Här har "Ångermanälven" utbytts mot "älven den stora".

Längs stranden av Ångermanälven, o säg,
en arbetarskara där bygger en väg.
Bland djupaste dalar och ångar och skog,
där finner man arbete nog.

Men vad man förtjänar knappt räcker till mat,
ty tullen har svensken tillsatt i vår stat.
Man måste väl kämpa att ej lida nöd,
i arbete, liv eller död.

Så lyder vårt valspråk bland rallare här,
ty livet det hålla vi alla så kär.
O, ljusna du framtid, förbliv du vårt stöd,
i arbete, liv eller död.

Rallarvisa från Härnösand—Sollefteå.

Melodi nr 30.

Längs stranden av Ång - er - man - äl - ven o säg En

ar - be - - tar - ska - ra där byg - ger en väg. Bland dju - pas - te

da - lar och äng - ar och skog. Där fin - na vi ar - be - te nog.

I dimma, i solsken, i frost och i regn,
på rallarens kinder ses pärlor i mängd,
som jaga varandra likt virvlande vind,
snart bleknar hans panna och kind.

I schakter man skyldrar med skyfflar och spett,
likt forntida krigsmän, som kriget har lett.
Men här är en ändring, man krigar för bröd,
i arbete, liv eller död.

Med kärran framför sig man rallar åstad,
och sjunger en visa, man skall vara glad,
ty sången uppmuntrar, gör livet så lätt,
för det är en rallares sätt.

O, visste ni herrar och mäktige män,
vad arbetarn sliter, ni blev deras vän.
Men eder natur haver satan besatt,
att tygla oss dagar och natt.

Med skinande kinder och svällande buk,
ni äter och dricker på prunkande duk,
och tänker med glädje förtulla vårt bröd,
försvara det endaste stöd.

På svällande bolstrar ni läggen er ner,
att njuta av pengar, som regnar till er.
Ja sov edra skurkar, jag er ej vill se,
jag blott åt er dumhet kan le.

Men rallarens säng är ej mjuk eller len,
ty han kan få liggsår på rygg och på ben.
På blott några halmstrån han lägga sig får,
att sova tills natten förgår.

Vår mat är en brödkant som fnöske och krut,
och därtill en fläskbit vi ta utan prut,
ty vi har ej jungfrur, som buga så nätt,
var gång man skall äta sig mätt.

Vårt bord få vi duka bland kärror och sten,
och sitta likt turken med korslagda ben.
Champagne vi hämta ur bäckarnas språng,
ty vi få ej leva för bång.

Dyr bliver vår föda så simpel den är,
och än den förhöjes av tullarna här.
Bäst är att sig lära en svältkonstnårs sätt,
och medgiv att detta är rätt.

Men ändock kan rallaren äga en tröst,
när vila han får vid sin käreastas bröst.
Då glömmen han kampen för dagliga bröd,
då gömmer han sorger och nöd.

Då är han så glader och innerligt nöjd,
och klappar sin flicka med glädje och fröjd.

Med strålände ögon hon blickar och ler,
och önskar av kyssar få fler.

O, det är de sällaste stunder man har,
och man dem i ungdomens dagar ej spar,
hos flickan att njuta av sällhetens lott,
hur snart kan ej växa ett skott.

Då ger man på båten den sköna så huld,
och reser från henne för rolighets skuld,
farväl hulda tärna, lev lyckligt och glatt,
och tack för de stunder vi haft.

Av skiftande öden en rallare förs,
långt bort uti världen att fylla sin börs,
ibland gynnar lyckan och han får den full
av glimmande silver och guld.

Om sedan de händer, jag kassfeber har,
då tar man sin ränsel på ryggen och far.
Det sägs att man reser, när pika man får,
gesällskjuts om ni den förstår.

Nu slutar jag visan och är så förnöjd,
och sjunger densamma med glädje och fröjd,
ty sången förklingar, gör livet så lätt,
för det är en rallares sätt.

Vill någon nu veta vem diktaren är,
så är jag från Värmland, det jag håller kär,
till målare har jag i yrke mig lärt,
men rallare är lika mig kärt.

Mitt namn det är Henning och tycker ni, att
jag det uti visan ej borde ha satt,
så ändra den versen och sätt dit en ann',
och pröva om dikta ni kan.